

NEW! RECEIVE DISPATCH

[Later dispatches](#) - [Previous dispatches](#)

Latest Dispatch

The Chukchi

27 Mar, 05 - 23:22

GPS-pos: N68°43' / E158°42' | Alt: 9 M

-13°F today in this little village of Kolymskaya. It is Sunday the 27th of March, Easter Sunday, which obviously isn't celebrated here in this Pagan country. It's grey, foggy and a bit windy. Another concert is arranged in our honour today. I look forward to it and eager to see what will happen. We were also told yesterday that they've arranged a Goodbye party in our honour two days before we leave, enough to give us one day of rest. I do worry a bit what that will turn out to be, since the intoxication of alcoholic beverages is visible in the village.

Chukchi, people of the tundra

"We're moving about all the time", Nikolai explains slowly, "and therefore we never suffer from the cold. Well, except during the nights, I guess, when we're inside the yurangi (a cot like tent made from reindeer skins), but we have an additional small tent for everyone inside the yurangi. That's warm enough. Anyhow, today we have wood stove's, which we didn't have when I was young."

Nikolai is one of many retired reindeer herders in Kolymskaya, who's made a lot of effort to come and visit us in the apartment and explain the workings of the life of Chukchi reindeer herders. They're meticulous and touch all aspects of a life. It hasn't changed dramatically the last 100 years, when it comes to the handling aspect of the reindeer. Except the important arrival of the snowmobile. Which we realized the day after arrival in Kolymskaya, when we joined a reindeer brigade at the exact moment when they moved their 1400 big herd from the taiga to the tundra. The brigade consisted of 5 Chukchis, where everyone except one, used snowmobiles to push the herd northwards. That lone Chukchi walked ahead of all the rest, with a line of reindeers pulling sledges behind him. Sledges which carried all their belongings and pretty much everything the herders needed to survive for a few months on the vast tundra.

"Eat!", Nikolai said, "You have to put on a lot of weight before you leave. It's a long way to Ambarchik. As you know, the Russian explorer Cherskii (1845-92) died here before reaching Ambarchik. So eat!"

The first Russian and Westerners exploring Siberia which came in contact with the Chukchi considered them the most primitive and backward natives of all Siberian tribes. However, their narrow mindedness taken into account, they all got struck by, and appreciated, how generous, kind and welcoming the Chukchis were. Still, sadly, the Russians in the west, or the east as well by the way, demote the Chukchis with jokes which make them look stupid and primitive. Nothing could be more wrong. Since I do have a wide experience of so called aboriginal natives from all over the world, e.g. people living close to the rhythm of nature, I recognize the very spontaneous behaviour of the Chukchi as well, a natural manner which thick minded, dim-witted and bigoted people misunderstand. The Chukchis are not only witty and clever, they're also, as everyone else along the Kolyma, very hospitable. We've got a daily stream of visitors who all bring food. Our refrigerator and our stomachs are overloaded! I have never come across anything like this regarding generosity! Definitely a very good lesson in humanity and a high-light in my life. But, since we've only been in contact with Chukchis for a couple of weeks it is still too early to point out any major differences between them and the Evens, Yakuts and Yugahirs (and the Kolyma Russians), when it comes to specific behaviour, but there's no doubt that they're very straight on and honest, curious and interested and they're very open. The Chukchis are very uncomplicated and easy to get along with. The Chukchi were the last native tribe to succumb to the Russian colonial expansion during the 16th Century. They have never themselves engaged in wars to conquer other tribes.

Which says a lot about their sense of compassion. Obviously, they are animists and listen carefully to what the spirits of nature tell them.

"This business of selling and buying have never been easy for us Chukchi", Nikolai explains, "and still day, at least we elderly feel that it is almost shameful to ask people for payment. That's another reason why it was easier during the Soviet era for us reindeer farmers."

The Chukchi are widespread over a vast area beginning almost here in the west and all the way to the Bering Strait in the East. There's really two types of Chukchi, with vastly different dialects and, even, culture. The Chukchis in this region are reindeer farmers, but the major part are hunters who live along the coastline. They're both animists, though, which is important for them. And for us and the future of Kolyma. And Siberia. We have noticed something very important -and alarming- during our trip along the Kolyma, when it comes to the trappers and their ethical way to work their trade. The Russians -many of them Ukrainians looking for a better life in a capitalistic sense- they hunt and fish to collect as much as they possibly can and they don't worry a bit if they unsettle the laws governing the nature. Even though they're very nice folks, they are over fishing and over hunting. They're looking for profit. In comparison to the native tribes of the area, the Evens, the Yugahirs and the Chukchi. They never take more from nature than they need to survive. The Yakuts, not being 100% natives of Siberia, they're somewhere in between.

"The difference today for us reindeer farmers, in comparison with the Soviet time", Nikolai explains, "well, that is that 30-40% of the reindeers are privately owned here in Kolymaskaya. During the Soviet era, a mere percent were privately owned. This is a good thing with the changes after perestroika."

Almost all of the elderly herders we've talked to consider themselves as communists. Some of them even defend Stalin's gulags. However, most of them show great surprise when I give them a perspective from the Swedish side. The eternal threat we felt, their isolation and closed borders and the harassment and persecution of people with opposite thoughts. I guess this is a clear sign that the Soviet propaganda worked very well here. In a way we haven't come across until now. There's no doubt, nonetheless, that most people along the Kolyma genuinely thought it was better during the Soviet era. But most people do not defend the atrocities and awful mistakes by either Stalin or the other Soviet dictators.

"Of course I miss the freedom of the tundra (they say sendukha here)", Nikolai declares and finishes off with these words:

"But I go there as often as I can, I do have a snowmobile, but I ain't like the proper Chukchi farmers, who cannot stay more than an hour indoors in a house, before they have to get back on the tundra."

Rima, the local head here in Kolymaskaya, will take us to the tundra tomorrow. 160 km:s return by snowmobile over the day, to the last day of splitting up the calves. We'll visit of the 6 brigades roaming the area. An area so big that the Swedish Sámi would feel angst! The local Chukchi here often mistake us for Sámi (why else would we be so interested in their lives?) and they ask us a lot of questions about how the Swedish Sámi handle their reindeer. Luckily I know a bit, since I have good Sámi friends and live in a reindeer region in Sweden. So I tell them the little I know and they enjoy it a lot, but disagree with many things, especially the choice of modern equipment. And I tell them about the permanent conflict between the Sámi and the local owners of forest back home, an argument over the use of land, and that makes them laugh:

"They can all come here", they say, "we can make all of you at home and still don't see you in a life time!"

-25 °C här i den lilla byn Kolymaskaya, söndagen den 27 mars, påskdagen, som självklart inte firas här i paganernas rike. Grått, dimmigt och småblåsig. Idag skall ännu en konsert hållas till vår ära här i Kolymaskaya. Det skall bli intressant att se vad det blir. Det kommer också att bli en avskedsfest två dagar vi innan åker, så att vi hinner vila ut, förklarade kommunalrådet! Man kan undra vad det blir. Brännvinsdrickande är inte ovanligt i byn.

Tjuktjerna.

"Vi rör oss hela tiden", berättar Nikolai, "så vi hinner aldrig frysa. Förutom om nätterna då, men då ligger vi först inne i kåtan (yurangi) och så ligger vi i ett till litet tält där innanför. Allt i renskinn. Idag har vi ju kamin förresten, det hade vi inte förr när jag var ung."

Nikolai är en av många pensionerade renskötare i Kolymaskaya, som speciellt tagit kontakt med oss för att förklara hur en tjuktjisk renskötarens liv ser ut. Så att vi verkligen förstår. Noggrant berättar han om alla aspekter. Den har inte förändrats alltför mycket de sista 100 åren, när det gäller hur man hanterar renarna, förutom att den viktiga skotern har gjort sitt intåg i tillvaron. Vilket vi fick uppleva vid vår ankomst, när vi följde en renskötarbrigads förflyttning av 1400 renar från vinterbetet i skogen till sommarbetet på tundran. Det ingick 5 personer i brigaden, alla utom en drev den enorma hjorden framåt med skotern. Den tjuktjern gick längst fram med ett följe av renar som drog kälkarna med kåtan, spisen och allt annat som behövs för att göra livet drägligt på tundran.

"Åt nu!" uppmanade oss Nikolai, "Så att ni blir mätta och feta innan ni fortsätter skida norröver. Det är långt till Ambarchik och som ni vet dog er föregångare här i Kolymaskaya, den ryske upptäcktsresanden Cherskii (1845-92). Så åt!"

Tjuktjerna ansågs av de första ryska och västerländska utforskarna av Sibirien som de mest primitiva och bakåtsträvande av alla norrlevande folk. Denna trångsynthet till trots, slogs även de av deras generositet, vänlighet och öppenhet. Men än idag driver ryssar i väst, ja, här i öst också för den delen, med tjuktjerna och deras sätt att vara. Skämt som försöker få tjuktjerna att framstå som korkade och primitiva. Ingenting kunde vara mer fel. De är som alla naturmänniskor världen över. Spontana på ett sätt som kan missförstås om man är trögtänkt och inskränkt. I likhet med alla andra längs Kolyma, så är tjuktjerna mycket gästfria. Varje dag kommer folk i strömmar på besök till lägenheten och de har alltid mat med sig. Kylskåpet och våra magar är fulla. Jag har aldrig varit med om någonting liknande. En höjdare i livet och en väckarklocka! Men, eftersom vi bara haft kontakt med tjuktjerna i ett par veckors tid, så är det svårt att direkt peka ut några skillnader mellan dem och evener, jakuter och yugahirer, när det gäller sättet att uppträda, men de är mycket raka i sitt sätt, talar om vad de tycker och tror, mycket nyfikna och intresserade, väldigt oblyga och känns väldigt ärliga. De är mycket okomplicerade att umgås med. Tjuktjerna var också den sista av norra Sibliens stammar som kolonialiseras av ryssarna och de har själva aldrig hållit på med några erövringskrig mot andra stammar. Vilket säger mycket om deras mänskliga värdighet. De är självklart animister och lyssnar noga på vad tundrans gudar talar om för dem.

"Det här med att köpa och sälja har alltid varit svårt för oss", berättar Nikolai, "och än idag tycker åtminstone vi äldre att det är nästan en skam att kräva betalt av folk. Därför var också Sovjettiden bra för oss renskötare."

Tjuktjerna är utspridda härifrån och ända ned till Berings Sund i öst med omnejd. Det finns egentligen två helt olika typer av tjuktjer, de som är renskötare som här och de som lever längs kusterna och är jägare. Två helt olika dialekter. Bägge är däremot trogna naturens gudar. Vilket är viktigt för dem och för oss. Och för Kolyma och Sibliens framtid. För vi har märkt en mycket viktig sak under vår färd längs Kolyma, gällande jägares och fiskares etiska förhållningssätt, det är att ryssarna -många av dem inflyttade ukrainare, som av andra ryssar ses som de sanna kapitalisterna som ständigt söker ett bättre liv- de jagar och fiskar för att samla på sig så mycket som möjligt och de bryr sig överhuvudtaget inte om att de stör den ekologiska aspekten. De är rovjägare och rovfiskare om man hårdrar det hela. (Men mycket bra människor.) De vill göra profit. Till skillnad från de ursprungliga stammarna, evener, jukahirer och tjuktjer. De tar aldrig mer än de behöver. Jakuterna ligger någonstans mitt emellan.

"Skillnaden idag för oss renskötare, jämfört med Sovjettiden", förklarar Nikolai, "ja, det är att idag ägs 30-40% av renare privat, resten av kollektivet här i Kolymaskaya. Under Sovjet eran tillhörde nästan alla renar kollektivet. På så vis är det bättre idag."

Nästan alla äldre renskötare vi pratat med i Kolymaskaya ser sig själv som kommunister och en del försvarar till och med Stalins gulager. Men alla blir förvånade när jag berättar utifrån ett svenskt perspektiv om Sovjettiden. Hotet, isoleringen, de stängda gränserna och förföljelserna av oliktänkande. Det tyder på att den sovjetiska propagandan gått hem bra här uppe, på ett sätt vi inte upptäckt förut. Helt klart är att flertalet människor längs Kolyma saknar Sovjettiden, men de försvarar inte den omänskliga aspekten och förstår de grova misstagen. Få försvarar massmördaren Stalin.

"Självklart saknar jag friheten där ute på tundran (folk kallar tundran senduscha här), men jag flyttade in i ett hus redan efter världskriget", berättar Nikolai och avslutar; "Men jag åker ut så mycket jag orkar, jag har ju snöskoter, men inte är jag

som en del riktiga tjuktjer, de som inte klarar av att vara inomhus en timme i ett hus, utan måste vara där ute på tundran hela tiden."

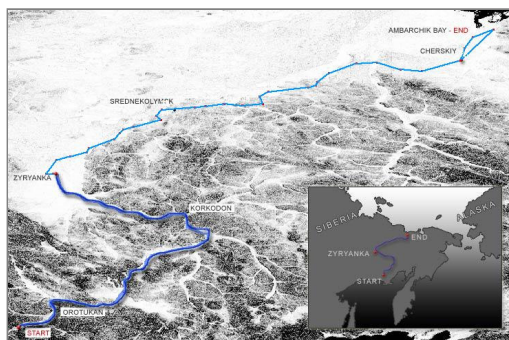
Imorgon skall kommunalrådet Rima, ta med oss på en 16 mil, tur och retur till tundran, på skoter till ett renskötarläger. Brigaderna håller på med kalvmärkningen just nu. Vi skall besöka en av 6 brigader i området, där varje har så mycket utrymme att samerna skulle få ångest om de visste. Tjuktjerna tror ofta att vi är svenska samer, (varför skulle vi annars vara intresserade?) och frågar oss mycket om svensk rennärning. Lyckligtvis vet jag en del, eftersom jag har goda vänner som är samer och jag bor i renägarland. Så jag berättar ofta det lilla jag vet och i regel brukar de avfärda alla moderna initiativ samerna utnyttjar. Och när jag nämner den svåra konflikten mellan renägare och skogsägare, skrattar alla och oftast utbrister:

"Hit kan alla komma, både samer och skogsägare, här finns hur mycket utrymme som helst och vi kan ge utrymme åt er alla och ändå inte träffa på någon av ur under en livstid!"

Missa nu inte det nya reportaget med Titti i studion på Go Kväll, SVT 2 den 29:e mars kl. 18:15!

Expedition Tracking Center

[CLICK MAP TO ZOOM]

Previous Dispatches

The art of getting close to people 25 Mar, 05 - 20:28

Friday the 25th today and it's a grey and slightly depressing day. 14°F with a light south-easterly. There's hardly any people on the snow-covered mud streets of Kolymaskaya, except overloaded snowmob

The life of a young trapper along the Kolyma 24 Mar, 05 - 11:56

It is March the 23rd today and temperatures have fallen again after a few days of incredible warmth. Lovely weather today, not a single cloud in the sky, -8°F and a chilly northerly wind. One of our l

The village of Kolymaskaya and it's truly fantastic inhabitants 20 Mar, 05 - 21:05

It's the 20th of March today and the temperature have risen so much that we're actually able to cruise around the settlement dressed only in a thin fleece Jacket! Overcast. Temperature indoors is also

SEARCH

 Powered by CONTACT 3 expedition software